

OLIVER HEYN

JSI JINÝ NEŽ JSOU JINÍ

PART II

JSI
DIVNÝ

POJĎ SE MNOU ZA MNOU

OLIVER
HEYN
.com

**JSI
DIVNÝ
Část II**

Pojď se mnou za mnou

Oliver Heyn

JSI DIVNÝ - Část II

Oliver Heyn

Text © 2016 Oliver Heyn

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Obálka © Oliver Heyn, 2017

Fotografie na obálce: Tomáš Raszka

<http://www.tomasraszka.cz>

Korektury textu: Vladimíra Krejčíková

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-127-1 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-128-8 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-129-5(PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Kapitola první

DUPREÉ

Od smrti Adama uběhl více než měsíc. Pořád jsem se s tím nedokázal vyrovnat, natož smířit.

Pobyť ve Státech jsem si prodloužil, Kimovi jsem se omluvil, že zůstanu déle než plánovaný týden. Slíbil jsem mu však, že do měsíce se vrátím do Paříže. Neměl s mým novým plánem žádný problém.

Naopak: když se dozvěděl, že se zdržím, zeptal se mě, zda by s ním nemohla být v bytě Suchin. Nechtěl být sám a měli se moc rádi. Kim mi navíc vysvětlil, že Suchin se dostala do nějakého problému a že by jí rád nabídl pomoc.

S Kimovou prosbou jsem ani já problém neměl. Ujistil jsem ho, že Suchin u nás klidně může být po tu dobu, co v Paříži nejsem.

Je pravda, že už jsem nebyl tak ubřečený, ale nálada prostě dobrá nebyla. Paul na mě šel svojí ověřenou cestou: jen mi stroze oznámil, že peníze, které odesílal měsíčně na účet Adama, bude teď posílat mně. Dostanu tedy i jeho část. Víím, že se mi snažil tímto krokem udělat radost, byly to ale jen peníze, a ty mi mého brášku nevrátí.

Jade na mě zase šla přes jídlo. Skoro každý den vyvařovala a starala se o mě. Dařilo se jí to. Za deset dní pobytu a stravování u Jade jsem přibral tři kila. Jade se postupně stávala takovou mojí náhradní maminkou. Znamenalo to pro mě opravdu hodně.

Julie za dobu mého pobytu přijela ještě jednou. Zůstala ale jen dva dny a opět odletěla. Cestovala mezi Atlantou a Los Angeles. Když byla Julie v domě, trávili jsme spoustu času na terase povídáním, nebo jsme se dlouhé hodiny procházeli po pláži. Pokaždé jsme si měli co říct.

Jednoho dne přišla Julie se skvělým nápadem.

„Přijedu tentokrát už v pátek. Co bys řekl na to, kdybych řekla tátovi, a on by pro nás nechal připravit na celý víkend svoji jachtu? A to nejlepší nakonec: víš co? Vezmeme s sebou Jade. Táta to tady bez ní ty dva dny přežije,“ navrhla mi.

„No... to zní jako skvělý nápad, jsem pro! Ještě jsem nikdy na jachtě nebyl. Pojď, řekneme to hned Jade.“

Odešli jsme s Julií společně do kuchyně. A já začal dělat Jade návrhy.

„Jade? O víkendu bysme tě s Julií rádi pozvali na plavbu jachtou. Budeme moc rádi, pokud bys jela s námi.“

„*Co ty na to, Jade? Pojedeš s námi?*“ připojila se Julie.

Jade na nás chvíli tak trochu nevěřičně a zamýšleně koukala. „*No pojedu ráda, ale taky tam musíte, děti, něco jíst... Musím to promyslet s jídlem. Táta už o tom ví?*“ Jade se podívala tázavým pohledem na Julií.

„*Ještě jsem mu to neřekla, ale určitě nebude mít nic proti.*“

Jade se na nás dívala s takovým zvláštním výrazem ve tváři.

„Tak fajn, jsem moc ráda, že souhlasíš, zeptám se táty na čas, kdy bychom mohli vyplout, a přijdu ti to ještě dnes povědět,“ slíbila jí Julie.

Vrátili jsme se s Julií zpět na terasu. Řekl jsem jí, že to je fakt dobrý nápad a že se opravdu moc těším. Poděkoval jsem za Jade, udělalo to velkou radost i mně, že Julie sama navrhla, abychom ji vzali s sebou.

U rozhovoru mezi Julií a Paulem jsem nebyl, ale podle Juliiných slov to bylo opravdu jen její oznámení skutečnosti tátovi.

Před odjezdem jsem si od Paula ještě vyslechl, že mám mít vždy na mysli, čím je Julie dcera. Ujistil jsem ho, že mezi mnou a Julií nic není.

Vyrazili jsme autem s řidičem do přístavu, kde kotvila Paulova jachta. Byla to velká krásná loď. Jmenovala se Dupréé.

Julie znala loď již důvěrně. Pro mě to bylo něco zcela nového.

Zeptal jsem se Jade, zda na této lodi už někdy byla. Ukázala mi na pravé ruce dva prsty a odpověděla: „*Ano Bene, už dvakrát. Ale dnes poprvé to bude spíše rekreačně. Pojď, ukážeme ti to tady.*“

Vyrazili jsme nejdříve do podpalubí, a tam jsme vešli do velké konferenční místnosti.

„*Táta dříve často plul z L.A. do San Diega a brával si na jachtu své pracovní kolegy, často tu něco řešili,*“ začala mi vyprávět Julie. „*Jsou tady tři ložnice, kuchyně s jídelnou...*“ Procházeli jsme

jednou kajutou za druhou a potom jsme se vydali po schodech na hlavní palubu.

Vířivá vana, bar, jídelní stůl. Nevěřicně jsem koukal, co všechno se vejde do dvaceti metrů délky a pěti metrů šířky.

Seznámili jsme se také s kapitánem a jeho kolegou.

Když jsem to vše viděl, začal jsem vzpomínat na Adama. Přepadla mě lítost, že tu teď není se mnou a neradujeme se z toho všeho tady společně.

Vypluli jsme ve tři odpoledne. Usadili jsme se všichni tři na hlavní palubě. Začal jsem rozjímat. Bylo to tu opravdu příjemné. Jade nám po chvíli řekla, že jde vybalit věci a uvařit kávu. Neopomněla se mě zeptat, jestli nemám náhodou hlad.

Julie se začala smát, a když Jade odešla, řekla mi: *„Ta Jade tedy opravdu na tebe dbá, je to od ní hezké, má hlavně strach, abys nepohubl!“*

„Už tak jsem přibral skoro tři kila za ten měsíc, co jsem tady. Pojď, jdeme Jade pomoci,“ odpověděl jsem Julii s úsměvem.

Všichni jsme se naobědvali a poseděli u kávy. Zatímco Jade odnášela talíře do podpalubí, nabídl jsem Julii, jestli nemá náladu jít se později vykoupat do vířivky.

„*No to určitě můžeme,*“ odvětila mi.

Večer kolem desáté, když jsme byli po večeři, jsme oznámili Jade, že se jdeme převléct do plavek a potom že máme v plánu se jít vykoupat. Zeptali jsme se jí, jestli nechce jít do vířivky s námi.

Jade se rozesmála a řekla, že bychom se tam sice určitě všichni vešli, ale že nám nechce kazit naše estetické cítění. „*To byste museli polovinu vířivky vypustit!*“ řekla nám a začala se smát. Pak dodala, že si půjde pomalu lehnout. Popřáli jsme jí tedy dobrou noc a šli se dolů převléknout.

„Sejdeme se za chvíli nahoře,“ navrhl jsem Julii.

Přišel jsem k vířivce jako první.

Nastavil jsem na termostatu teplotu vody a nechal vířivku napouštět. Přinesl jsem od baru dvě skleničky a láhev bílého vína, neopomněl jsem vzít ani krabičku cigaret a popelník. Vše

jsem postavil na příruční stůl u vířivky. Sedl jsem si do ní, pustil bublinky a čekal na Julii.

Dorazila za malou chvíli, měla na sobě dvoudílné černé plavky. Byl na ni krásný pohled. Pozoroval jsem ji celou dobu, jak přicházela stále blíže ke mně.

„*Smím ti nalít skleničku? Jsi krásná, Julie...*“

Julie se ve vířivce posadila vedle mě.

„Myslím, že kdyby nás teď viděl tvůj táta, tak by se na mě určitě zlobil. Před naším odjezdem do přístavu mi kladl na srdce, ať si uvědomím, čím jsi dcera.“

„*Ano, ráda si s tebou dám skleničku. I ty jsi moc hezký kluk, Bene. Neřeš tátu, teď jsme tu jen my dva, ty a já... Smím tě políbit?*“ zeptala se mě Julie.

Nezaváhal jsem ani vteřinu. Začali jsme se s Julií dlouze a vášnivě líbat. Byl jsem hodně vzrušený. Bylo to moc krásné.

Vypili jsme každou skleničku vína a poté mě pozvala k sobě.

Doprovodil jsem Julii tedy do její kajuty.

Začali jsme se znovu líbat a já ji začal pomalu svlékat.

Milovali jsme se. Vlastně jsme promilovali několik hodin.

Zůstal jsem u Julie až do rána.

Ráno nás vzbudilo klepání na dveře. Rychle jsem vstal, omotal si jen ručník kolem pasu a otevřel dveře. Za dveřmi stála Jade.

„Promiň, nevěděla jsem, že jste si vyměnili s Julií kajuty. Tebe bych nebudila tak brzy, vím, že vstáváš později.“

Vtom se za mnou objevila Julie, také zahalená jen v ručníku. Chytil jsem ji kolem pasu.

„Dobré ráno. Ne, nevyměnili jsme si kajuty,“ řekla s úsměvem Julie Jade.

„Promiňte mi, netušila jsem... Moc vám to spolu sluší, děti,“ odvětila zaskočená Jade.

„Děkujeme. Jen se oblékneme a přijdeme na snídani,“ odpověděl jsem.

Jen co se za Jade zavřely dveře, řekl jsem Julii: „Tohle až se dozví tvůj táta, tak to bude malér. Jade mu to, až se vrátíme, určitě poví.“

„Nevím, proč bych to měla před tátou tajit, nebo proč by měl být dokonce malér, Bene! Je mi s tebou moc dobře...“

Políbil jsem Julii na rty a řekl jí, že se jdu do své kajuty převléknout.

Jade připravila velkolepou snídani. Po jídle jsem se jí snažil naznačit, že gratinované brambory se slaninou, míchaná vajíčka a palačinku s javorovým sirupem, to vše najednou už příště opravdu nesním!

„*Ale musíš jíst, mělš to teď těžké... Musíš nabrat hodně síly!*“ odpověděla mi pevným až přísným tónem Jade.

Julie se u mé konverzace s Jade bavila. Přišlo jí to úsměvné.

„*Jade, opravdu se nemůžu pořád takhle cpát! Jistě víš, že bych si měl držet postavu a kondici. Za chvíli mě na přehlídkové molo už ani nepustí,*“ odpověděl jsem Jade s úsměvem.

„*Děti, jsem tak ráda! Asi mi to nebudete věřit, ale tušila jsem to. Vy dva k sobě patříte. Moc vám to přeji. Ani nevíte, jak bych si přála... no jak bych to řekla... No, nebojte, pomohla bych vám i s malým,*“ povzdechla si Jade a láskyplně si nás oba prohlížela.

Zůstali jsme s Julií na Jade překvapeně koukat a po chvíli jsme dostali záchvat smíchu. „*Jade, jsi*

moc hodná,“ řekla jí nakonec Julie. „Myslím ale, že moc plánuješ. A myslím také, že ani já, ani Ben to zatím v plánu nemáme.“ Po chvíli ještě dodala: „Jade, prosím tě, až se vrátíme, nechci, abys něco říkala tátovi. Jsem přesvědčena, že táta to zatím vědět nemusí. Řeknu mu to sama.“

„No, takové starosti bych chtěla také mít, děláš, jako kdybych někdy něco řekla tvému otci o tvém soukromí,“ ohradila se Jade, ale hned dodala: „V pondělí se chystám do města, podívám se po nějakých věcech pro malého. Tohle se nikdy nesmí podcenit! Rozumíte mi? Bene nemáš ještě hlad?“

S Julií jsme se už na další diskusi s Jade nezmohli. Jade nás zase rozesmála. Bylo nám to vůči Jade už pomalu hloupé, ale stále se nám chtělo moc smát. Podle Jade jsme Julie a já byli plnohodnotný pár s dítětem na cestě.

Víkend utekl velmi rychle. Takové víkendy bych chtěl prožívat klidně každý týden. Při návratu do Paulova domu jsem se trochu obával, kdy se Paul dozví, čeho byla Jade o víkendu svědkem. Nezbylo mi nic jiného než

se spolehnout, že opravdu nic neprozradí, jak Julii slíbila.

Julie v pondělí odletěla zpět do Atlanty. A já ve stejném týdnu zpět do Paříže.

Byl to pro mě takový návrat do reality. V pařížském bytě jsem se necítil příliš dobře – po tom, co se tu stalo. Kim měl ale radost, že už jsem se vrátil.

Byt byl vzorově uklizený, Kim dokonce nakoupil a uvařil. Jeho vřelé přivítání mi udělalo radost.

Začalo se mi ovšem hodně stýskat po Julii. Sedli jsme si s Kimem ke stolu a Kim mě začal nabádat, ať vyprávím, jak jsem se tam měl.

„Asi tě hodně překvapí to, co ti teď povím, ale jeden důležitý člověk mi zmizel ze života. Ztratil jsem svého bratra. Ale asi se stal zázrak, a objevil se člověk, který začíná vyplňovat to obrovské prázdné místo v mém životě. Zamiloval jsem se do Julie. Miluji jí a chci s ní žít...“

Jen co jsem to Kimovi dopověděl, vstal a objal mě. „*Moc ti to přeji, zasloužíš si, abys měl při sobě někoho, kdo tě bude mít opravdu rád,*“ řekl

mi. Pak krátce váhal, a nakonec dodal: „*Bud' ale opatrný, prosím... Jak to plánujete dál?*“

„*Abych se ti přiznal, nemám vůbec tušení. Vím jen jedno: Chci s ní být,*“ odpověděl jsem sebejistě Kimovi. „*A v čem mám být opatrný? Jak jsi to myslel?*“ Došlo mi, co Kim před chvílí řekl, a tak mi to nedalo a zeptal jsem se.

Kim o tom už ale mlčel, neodpověděl mi. Snažil se jakkoliv stočit řeč na jiné téma.

S Julií jsme si psali každý den desítky textových zpráv... Naše nekonečné večerní hovory přes FaceTime... Zamiloval jsem se do Julie...

Brácha, tak se na to podívej, to koukáš co, že jsem to dal s Julií dohromady! Každý den jsem v duchu promlouval k Adamovi. S Julií jsem byl dohodnutý, že se za necelý měsíc sejdem v Paříži, kde spolu strávíme několik dní, a poté spolu odletíme na týden do L.A. za Paulem a Jade.

Nastal můj velký den a Julie přiletěla do Paříže. Abychom měli naprosté soukromí, zamluvil jsem pro nás pokoj v hotelu Plaza Athénée. Kim

mě ujišťoval, že by klidně z bytu na těch pár dní zmizel, ale to jsem nechtěl. Neprál jsem si, aby se kvůli nám nějak omezoval.

Hned v příletové hale jsem se Julii vyznal ze své lásky k ní. „*Julie, musím ti něco říct. Miluji tě a rád bych s tebou byl,*“ políbil jsem ji na rty. „*Už jsem to řekl i Adamovi. Pověděl jsem mu, že se ti vyznám ze své lásky.*“

„Bene, netrap se už. Adam tu už není. Snaž se s tím smířit a na bratra zapomenout. Už se nikdy nevrátí.“ Objala mě kolem krku a pokračovala: „I já s tebou chci být. A mám pro tebe dárek,“ řekla překvapivě. „A nechci, abychom museli náš vztah před tátou tajit. Navíc je to můj otec a má právo vědět, koho miluji.“

Celou cestu z letiště do hotelu jsem vyzvídal, co že to má Julie pro mě za dárek. Nedokázal jsem v té chvíli ovládnout svoji zvědavost.

Julie svírala v ruce květiny, které jsem jí dal na uvítanou v letištní hale.

„Bene, je to ten nejkrásnější dárek,“ pošeptala mi nakonec tiše a tajemně.

Dorazili jsme do hotelového pokoje a Julie mi až tam, s úsměvem na rtech, řekla: „*Bene, chtěla bych ti oznámit, že jsem těhotná. Čekám s tebou dítě.*“

Srdce se mi rozbušilo a nevěděl jsem, co mám dělat. Objal jsem ji a řekl: „Budu vás oba milovat. Děkuji ti.“

Kapitola druhá

**PŮJDEŠ SE MNOU
ZA MNOU?**

Z jedné strany jsem byl neskutečně šťastný, z druhé strany jsem se stále strachoval, jak na vše zareaguje Paul. Měl jsem ho rád, a tak jsem nechtěl, aby se na mě kvůli něčemu hněval.

S Julií jsme dorazili z Paříže do L.A. a oznámili jsme nejprve Jade naše společné večerní sezení s Paulem a co chceme Paulovi oznámit.

Jade si jen zakryla dlaněmi obličej a pronesla: „Můj bože... No tak to jsem tedy zvědavá, co vám na to tatínek poví!“ Podívala se na nás na oba s vyděšeným výrazem ve tváři.

Paul se vrátil večer v docela nedobré náladě, všiml jsem si toho hned, jakmile jsem se na něj letmo podíval.

Jade prostřela k večeři na terase, připravila Paulovi jeho nejoblíbenější pokrm – rizoto s plody moře.

Julie měla na sobě béžové džínsy a bílý nátělník. Moc jí to slušelo. Ještě jsme neměli ani všichni jídlo na stole a Julie se pustila do úvodní řeči.

„Tati, není to náhodou, že jsme se tu dnes všichni sešli...“

Jade akorát donesla poslední talíř na stůl.

„... Ráda bych se ti s něčím pochlubila. Jsem zamilovaná, chci jít společnou cestou dále s Benem. Čekám od tebe, tati, jen jednu věc. Že se nebudeš snažit jakkoliv mi to rozmlouvat. Bena mám ráda a chci s ním být.“

Seděl jsem a ani nedutal, jen jsem si občas vyměnil pohled s Jade. Nikdo ještě nevzal ani příbor do ruky. Jade také jen seděla a netrpělivě čekala, jak Paul zareaguje na to, co mu Julie právě oznámila.

Nechtěl jsem v tom nechat Julii samotnou a chtěl jsem ostatně k tomu říct také něco za sebe.

„Jsem, Paule, rád, že jsem tě potkal, nesmírně si vážím toho, co vše jsi pro mě udělal, jsem ti vděčný za mnoho věcí. Jsi nesmírně dobrý člověk, a zamiloval jsem se do tvé dcery. Miluji Julii.“

Podíval jsem se na Julii a řekl jsem jí: *„Julie, nikdy nemůžeš být krásnější, než jsi právě teď.“*

Jade se začala usmívat a podotkla: *„Jo jo, láska se jen těžko tajit dá.“*

Paul nás všechny vnímal a sledoval nás svým bdělým pohledem. Pak konečně promluvil.

„Jsem a vždy budu rád, když se budeme moci takto všichni scházet. Hlavně ale teď nevím, co nám všem řekne Jade: jídlo stojí čtvrt hodiny na stole a je skoro studené. Přeji všem dobrou chuť!“

„Ano přesně tak, dejme se do jídla!“ pronesla Jade.

„To, že jsem ti řekl, že Julie není holka pro tvoji postel, jsem myslel vážně...“ dodal vzápětí Paul.

Zatrnulo ve mně. Julie v klidu pokračovala v jídle.

„... pokud to ale s mojí dcerou myslíš vážně i ty... Bůh vám žehnej.“

„Mockrát děkuji, Paule,“ řekl jsem.

„Tati,“ oslovila ho Julie, *„díky. Jsem na sebe hrdá, že jsem tvá dcera! – Pokud to bude chlapec, bude se jmenovat Dominik. Jsem těhotná.“*

Jen co to Julie dořekla, Jade vyjekla, nejspíše aniž by si to vůbec uvědomila. Byla z toho všeho tak nervózní, až jí vidlička vyklouzla z ruky a spadla na zem.

„Měla jsem pravdu, tušila jsem to, jsem za vás tak šťastná, děti! Vždy máte moji podporu,“ zareagovala Jade spontánně na tuto velkou novinu.

Otočil jsem se k Julii. „*Děkuji ti, lásko!*“

Všichni jsme upřeli zraky na Paula, jak na to zareaguje on. Já jsem snad v té chvíli ani nedýchal...

Paul nepřestal jíst, ani nezměnil výraz ve své tváři. Po chvíli najednou zvedl od talíře svůj pohled k nám a bez jakýchkoliv emocí pronesl: „*Mám vás všechny moc rád, jsem šťastný a moc se těším, až tu budu moci juniora přivítat.*“

„*Tati, děkuji ti!*“ vykřikla Julie, „*Ani nevíš, jak jsem ráda za tvoji podporu...*“

I já jsem Paulovi poděkoval, a ze srdce mi spadl opravdu velký kámen. Velice jsem se jeho reakce obával.

„*Rád bych s vámi později mluvil o vašem budoucím životě,*“ podíval se Paul na mě a na Julii, a pak se obrátil k Jade: „*V tvé přítomnosti, Jade.*“

Jade se na Paula podívala s trochu nechápavým výrazem ve tváři.

„*Jade, jsi členem rodiny, stejně jako Ben, a navíc myslím, že ses právě dozvěděla, že budeš plnohodnotnou babičkou,*“ vysvětlil jí Paul a pousmál se na ni.

Bylo to poprvé, co v mé přítomnosti Paul jednal s Jade tak familiárně. Jade se jen mlčky na Paula dívala a snažila se zadržet pláč, který se o ni pokoušel.

„*Bene, vítej v rodině,*“ řekl mi Paul, vstal od stolu a přistoupil ke mně a k Julii. „*Udělalí jste mi radost.*“ Paul políbil Julii na tvář.

„*Jade, myslíš, že bych tě mohl poprosit o kávu? Dáte si se mnou?*“

S Julií jsme oba souhlasili. Jade začala sklízet ze stolu.

„*Jak to plánujete dál? Kde chcete bydlet, povězte mi, jak to máte promyšlené,*“ zeptal se nás Paul.

Julie se ujala slova. „*Tati, ještě jsme o tom moc nemluvili, nemáme žádné konkrétní představy. Musíme si to vše nechat projít hlavou.*“

Jade přinesla konvici s kávou a čtyři šálky se slovy: „*Tak mě, děti, nenapínejte... jak to vše plánujete?*“

Paul se začal smát: „*Vidíte, nejsem sám, kdo má stejnou starost!*“

Jade pokračovala: „*No, doufám, že jste ani nepřemýšleli o tom, že byste chtěli bydlet jinde... Budeš, Julie, potřebovat pomoc s malým, a budu*

šťastná, když to budu moct být já, kdo ti bude pomáhat.“

Paul jen souhlasně přikyvoval.

„Budu rád kdekoliv, kde bude ráda Julie. Budu mít domov tam, kde ona bude šťastná,“ řekl jsem.

„Dům je dostatečně velký, a jistě nebude problém s případnými úpravami, než maličké přijde na svět,“ pronesla Jade.

Jade se podívala na Paula a očividně očekávala souhlas majitele domu.

Paul opět souhlasně přikyvoval.

Jade začala fundovaně popisovat, který pokoj by bylo dobré předělat na dětský a která místnost by byla nejvhodnější pro mě s Julií. Připadalo mi to, že Jade má již všechno promyšlené do posledního detailu.

„Tak to vidíš,“ oslovila mě Julie. *„Myslím, že přemýšlet už moc nemusíme, máme Jade. Nemůžeme být v lepších rukou, co říkáš?“*

„To zajisté nemůžeme, Jade bude jistě ta nejlepší babička,“ přikyvoval jsem a díval se přitom na Jade.

„Zůstaňte tady, budeme rádi,“ pronesl Paul ke mně a k Julií. *„Samozřejmě je jasné, Julie, že*

skončíš v Atlantě, myslím, že máš teď důležitější věci na pořadu dne. Ty, Bene, bys měl začít uvažovat o definitivním konci s focením. A tobě, Jade, svěřuji veškerou starost s organizací, co se týče tady mých dětí a jejich života u nás.“

Jade hrdě odsouhlasila Paulův návrh a řekla směrem k nám: „*To vše zvládneme, děti: než se malý narodí, bude vše připraveno.“*

Měl jsem v tu chvíli z Paula radost, takového jsem ho neznal. To, jak se ke všemu postavil, bylo... hezké. Na to, že jsme ho s Julií postavili před hotovou věc, zareagoval na vše opravdu skvěle.

Měl jsem z toho opravdu dobrý dojem a moc jsem se na vše těšil. Nedokázal jsem se ale stále zbavit myšlenek na to, co by asi tak říkal brácha, kdyby tu teď mohl být s námi. Pořád jsem se snažil ty myšlenky potírat, kdykoliv jsem se při nich přistihl, ale nedařilo se mi to. Myslel jsem na Adama skoro neustále. Tak strašně moc mi chyběl!

Dopili jsme kávu, popřáli si dobrou noc a rozešli se po domě do svých pokojů.

Přišli jsme s Julií do jejího pokoje. Řekl jsem jí, že jsem za tento večer moc rád a že jsem šťastný, že její táta se k tomu postavil tak, jak se postavil.

„Táta je dobrej člověk, Bene. Jdu do sprchy...“

Julie odešla do koupelny.

Lehl jsem si na postel a díval jsem se bezmyšlenkovitě do stropu. Po chvíli se mé myšlenky opět ubíraly k Adamovi. *„Copak asi teď děláš, bráško? Budeme mít miminko. Asi koukáš, vid? Moc mi chybíš...“*

Julie vyšla v ručníku z koupelny a zeptala se mě, s kým jsem tak pozdě telefonoval. Uvědomil jsem si, že jsem zase promlouval s Adamem nahlas, aniž bych si toho byl vědom.

„Netelefonoval jsem... Chlubil jsem se bráchovi, že budeme mít miminko.“

Julie se na mě podívala s trochu zděšeným výrazem.

„Bene, prosím, moc mě tím trápíš! Začínáme nový život, v kterém bohužel už bratra nemáš a nikdy mít nebudeš. Smiř se s tím jednou provždy...“

„*To přeje, Julie, uvidíš. Nedělej si starosti,*“ snažil jsem se ji uklidnit. Někde v sobě uvnitř jsem však tušil, že to tak jednoduché nebude.

Odešel jsem do sprchy a poté za Julií do postele. Usnul jsem docela rychle.

Byla to opravdu špatná noc, několikrát jsem se v noci probudil a v první chvíli jsem nevěděl, kde jsem. Zdál se mi velmi živý sen. Byl tak živý, že jsem nejprve myslel, že to není sen, ale realita.

Seděl jsem u velkého kulatého stolu v restauraci, kde jsme s Adamem měli školní praxi. Restaurace byla prázdná. Jen jeden velký kulatý stůl, bohatě prostřený. Seděli jsme u něj já, maminka, Sebastian a Adam. Právě jsme dojedli, když Adam zničehonic vstal a řekl mi: *Půjdeš se mnou za mnou?* Potom jsem se hned probudil. Stejný sen se stejným scénářem se mi zdál několikrát za noc.

Bál jsem se znovu usnout, bylo to tak živé...

Ráno u snídaně jsem přemýšlel, jestli to mám Julii říct. Měl jsem potřebu se s tím někomu svěřit. Neudělal jsem to nakonec, a neřekl jsem to raději ani Jade.